

[Forsvarsministeren]

Der er således ikke tale om oprustning, som forslagsstillerne anfører, men om en hårdt tiltrængt fornyelse af forældet materiel. Anskaffelsen har naturligvis i lyset af den meget glædelige sikkerhedspolitiske udvikling, der er sket i vores nærområde, været underkastet en særlig nøje vurdering med henblik på, om den fortsat var strengt nødvendig.

Det er regeringens opfattelse, at hvis man ønsker at have et forsvar, vil det også være nødvendigt med et effektivt nærluftforsvar. Det er aldeles afgørende, at vi kan sikre hærenheders evne til at virke i nutidens højteknologiske kampmiljø. Det forudsætter, at enhederne kan beskytte sig selv og omgivelserne og imødegå indgriben fra såvel helikoptere som fly. Selv med den glædelige forøgelse af varslingstiden, der er indtruffet, kan luftforsvarsevnen ikke opbygges, uden at afgørende materielmæssige forudsætninger er til stede på forhånd.

Regeringen er tilhænger af, at Danmark har et effektivt og troværdigt forsvar indrettet i overensstemmelse med NATO-alliancens strategi og struktur. Et troværdigt forsvar er i høj grad et forsvar, der kan beskytte sine enheder mod luftangreb. Et letbevægeligt, effektivt nærluftforsvar er endnu vigtigere i dag end tidligere, idet et moderne forsvar forudsætter, at enhederne kan operere med stor bevægelighed.

Regeringen finder derfor beslutningsforslaget uansvarligt og skal anbefale, at det forkastes.

Helen Jørgensen (S):

Jeg undrer mig i denne tid – ikke, fordi det snart er jul – men over partiet SF's flid, som forekommer mig lidt hul. Man har stillet forslag om stop for indkøb af Stingermissilet med henvisning til, at Øst-Vest-konfrontationen er slut.

At denne konfrontation er slut, er der bred enighed om, men i Socialdemokratiet er vi ikke enige i, at konsekvensen af dette er, at Danmark ikke skal indkøbe Stingermissilet. I bemærkningerne til beslutningsforslaget siges det, at Stinger er et system til forsvar af nærområdet mod mulige luftangreb, og dette er jo sandt nok – et system til beskyttelse af et hvilket som helst nærområde mod angreb fra fly, men også en beskyttelse af soldaten. Han kan beskytte sig selv ved hjælp af Stingermissilet.

For piloten i et angribende fly udgør nærværet eller fraværet af et nærluftforsvar hos personellet i det område, han skal angribe, forskellen mellem at kunne give sig god tid og gøre sit job grundigt eller se at komme væk i en fart, fordi han ved, at han risikerer selv at blive skudt ned.

Nu vil ingen ansvarlig person sende sit personel ud i en situation, hvor det er uden mulighed for at forsvare sig selv. Derfor lagde »Olfert Fischer« på sin vej til Golfen til i Den Helder i Holland for at sætte syv mand i land, der skulle uddannes i brug af de Stingermissiler, som Danmark ikke selv var i besiddelse af, men som vi måtte låne af Holland.

At der ikke er nogen troværdig trussel mod dansk nærområde, er vi enige i, men den kolde krigs negative fred er sine steder afløst af regionale ufredeligheder, ro af uro, orden af kaos, balance af ubalance.

Endelig var der i den kolde krigs dage og i tiden, da fredsbevægelsen var på sit højdepunkt, et slogan, der lød: »Fra oprustning via omrustning til nedrustning og fred«. Dermed mentes, at man godt kunne opstille militære styrker på en sådan måde, at de kun kunne bruges til det defensive forsvar. I hvert fald i dele af SF kunne man godt gå ind for denne model, og ideen om det defensive forsvar lever videre også efter jerntæppets fald at dømme efter en debat, der foregik fra denne talerstol den 10. og 11. april i år.

Jeg tænker på spørgsmål nr. S 398 af 10. april 1991 til udenrigsministeren stillet af hr. Ole Espersen i anledning af massakrerne mod den kurdiske befolkning i Irak. Her sagde hr. Pelle Voigt – og jeg citerer fra Folketingets forhandlinger, spalte 4392:

»Har man i EF-landenes kreds fra dansk eller anden side overvejet muligheden af at gøre kurderne i stand til at modsætte sig folkemordet i Irak ved at hjælpe dem med våben? Jeg tænker her i første omgang på antipanservåben og antiluftskys eller missiler, som ville være i stand til at nedskyde de irakiske kamphelikoptere.«

Dagen efter gentog hr. Pelle Voigt overvejelsen og nævnte denne gang udtrykkeligt Stingermissilet. Så er det, at jeg for det første konstaterer, at hr. Pelle Voigt går ind for det klart defensive, når det gælder de irakiske kurdere, for det andet spørger jeg, om den logiske følge